

Kniha Daniel — číslo dvě stě

Prorocké rozvíjení: Druhé shromáždění a jeho význam v adventistické eschatologii

Jeff Pippenger

2024-05-05

Zvažujeme prorocké období, znázorněné jako druhé shromáždění, které je označeno prorokem Izajášem a následně sestrou Whiteovou.

V onen den se ukáže kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národům; k němu se obrátí pohané a jeho odpočinutí bude slavné. I stane se v onen den, že Panovník podruhé vztáhne svou ruku, aby získal ostatek svého lidu, který zůstane, z Asýrie a z Egypta, z Patrosu a z Kúše, z Élámu a ze Šineáru, z Chamátu i z mořských ostrovů. Vztyčí korouhev národům, shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírá od čtyř končin země. Také zmizí žárlivost Efraimova a protivníci Judy budou vyhlazeni; Efraim nebude žárlit na Judu a Juda nebude soužit Efraima. Izajáš 11,10–13.

Když je Boží lid posledních dnů shromážděn podruhé, nastává mezi těmito učedníky sjednocení, které bylo předobrazeno deseti dny předcházejícími Letnicím a na něž Izajáš poukazuje jako na dobu, kdy „zmizí také závist Efraimova a protivníci Judy budou vyhlazeni; Efraim nebude závidět Judovi a Juda nebude soužit Efraima.“

„Na Boží lid přijdou zkoušky a koukol má být oddělen od pšenice. Ale ať již Efraim nezávidí Judovi a Juda ať již netrápí Efraima. Z posvěcených srdcí a rtů budou plynout laskavá, něžná a soucitná slova. Je nezbytné, abychom byli sjednoceni, a budeme-li všichni hledat Kristovu tichost a pokoru, budeme mít Kristovu mysl a nastane jednota ducha.“ Review and Herald, 19. března 1895.

Sjednocení je prvkem díla, které Kristus vykonává, když podruhé shromáždí sto čtyřicet čtyři tisíc. Tato jednota byla znázorněna deseti dny vedoucími k Letnicím a šesti dny táborního shromáždění v Exeteru a mohla být uskutečněna od roku 1856 do roku 1863, kdyby ti, kteří prožili veliké zklamání 22. října 1844, nebyli zbloudili.

„Avšak v období pochybností a nejistoty, které následovalo po zklamání, mnozí z adventních věřících opustili svou víru. Vznikly neshody a rozdělení.... Tak bylo dílo zbrzděno a svět byl ponechán ve tmě. Kdyby se celé adventistické společenství sjednotilo na Božích příkázáních a víře Ježíšově, jak nesmírně odlišné by byly naše dějiny!“

„Nebylo vůlí Boží, aby příchod Krista byl takto oddálen. Bůh nezamýšlel, aby Jeho lid, Izrael, bloudil čtyřicet let po poušti. Zaslíbil, že je povede přímo do země Kanaán a že je tam ustanoví svatým, zdravým a šťastným lidem. Avšak ti, jimž bylo evangelium nejprve zvěstováno, nevešli tam ‚pro nevěru‘ (Židům 3,19). Jejich srdce byla naplněna reptáním, vzpourou a nenávisť, a On s nimi nemohl naplnit svou smlouvu.

„Po čtyřicet let vylučovaly nevěra, reptání a vzpoura starověký Izrael ze země Kanaán. Tytéž hříchy zdržely vstup novodobého Izraele do nebeského Kanaánu. V žádném z obou případů nebyla vina na Božích zaslíbeních. Je to nevěra, světskost, neposvěcenost a svár mezi těmi, kdo se hlásí k Pánu, co nás po tolik let zadržovalo v tomto světě hříchu a zármutku.“ Selected Messages, kniha 1, 68, 69.

Sestup druhého anděla označil rozptýlení při prvním zklamání, které zahájilo dobu prodlévání, a poté vedl k období šesti dnů na táborovém shromáždění v Exeteru, kde bylo dosaženo jednoty ohledně poselství ještě před vyjitím Ducha svatého v poselství půlnočního volání při závěru shromáždění.

Sestoupení třetího anděla 22. října 1844 označilo rozptýlení při velkém zklamání a uvedlo období vyučování, když byly Božímu lidu otevírány pravdy spojené s Nejsvětější svatyní. Do roku 1849 Hospodin vztahoval svou ruku, aby shromáždil svůj lid podruhé, a v roce 1851 byl předkládán diagram z roku 1850. Tento diagram představoval základní poselství, a právě to poselství, které mělo být vyzdviženo před světem jako korouhev.

Druhé shromáždění učedníků Kristem začalo bezprostředně při Jeho sestoupení a shromáždění těch v Exeteru začalo během období času prodlévání. V dějinách vzpoury roku 1863 začalo druhé shromáždění nejméně pět let po zahájení vzdělávacího procesu, který začal, když bylo roku 1844 otevřeno světlo o svatyni. Roku 1848 tehdy islám pobuřoval národy. Druhé shromáždění je znázorněno jako postupné dílo, které je dovršováno příchodem deseti dnů, jež předcházely Letnicím, a také šesti dnů táborového shromáždění v Exeteru, a mělo být dokončeno do roku 1856.

Dílo shromáždění Jeho lidu podruhé je závěrečným dílem třetího anděla a je vykonáno Kristovou rukou.

A když přišel den sobotní, začal učit v synagoze; a mnozí, kteří ho slyšeli, byli udiveni a říkali: Odkud má tento člověk tyto věci? A jaká je to moudrost, která mu byla dána, že se i takové mocné skutky dějí jeho rukama? Marek 6,2.

Rozptýlení, k němuž dochází, když sestupuje božský symbol, zahajuje proces zkoušky, který nakonec zjevuje dvě třídy uctívačů a tímto způsobem očišťuje chrám.

Jeho věječka jest v jeho ruce, a důkladně vyčistí svůj mlat a shromáždí svou pšenici do sýpky; ale plevy spálí neuhasitelným ohněm. Matouš 3,12.

V oné době má Boží lid vzít poselství z ruky anděla a sníst je.

A viděl jsem jiného mocného anděla, sestupujícího z nebe, oděného oblakem; a nad jeho hlavou byla duha a jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy. A v ruce měl otevřenou knížku; a postavil svou pravou nohu na moře a levou na zemi. Zjevení 10,1.2.

Při příchodu druhého anděla 19. dubna 1844 byl Boží lid rozptýlen. Zpočátku byl shromážděn při naplnění proroctví ze Zjevení, kapitoly deváté, verše patnáctého, dne 11. srpna 1840, avšak Pán držel svou ruku nad omylem ve výpočtu některých časových údajů na prorocké tabuli.

„Bylo mi ukázáno, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že údaje na ní byly takové, jak je On chtěl; že Jeho ruka nad ní bděla a zakryla omyl v některých údajích, takže jej nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

Odtazení Jeho ruky umožnilo Samuelu Snowovi určit správné datum pro vidění, které se opozdilo.

„Tito věrní, zklamaní lidé, kteří nemohli pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni ve tmě. Opět byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla sňata z čísel a omyl byl vysvětlen. Uviděli, že prorocká období sahají až do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předložili na podporu toho, že prorocká období skončila v roce 1843, dokazovaly, že se ukončí v roce 1844.“ Early Writings, 237.

Dějiny prvního a druhého anděla obsahují linii mezníků spojených s Kristovou rukou. Když sestoupil 11. srpna 1840 a 19. dubna 1844, měl ve své ruce poselství. Byla to Jeho ruka, která vedla vytvoření a vydání mapy roku 1843 v květnu 1842. Byla to Jeho ruka, která zapečetila omyl v číslech na mapě. Po rozptýlení po onom prvním zklamání seděl Jeremiáš osaměle kvůli Kristově ruce. Potom svou ruku odňal, a tím odpečetil poselství Půlnočního volání. Úkon vztažení Jeho ruky, aby podruhé shromáždil svůj lid, probíhal od prvního zklamání až po táborové shromáždění v Exeteru, stejně jako byli učedníci nakonec shromážděni v Jeruzalémě na deset dní před vylitím Ducha Svatého. Při příchodu třetího anděla 22. října 1844 Pán pozdvihl svou ruku.

A anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal při tom, jenž je živ na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, i zemi a to, co je na ní, i moře a to, co je v něm, že již více nebude času. Zjevení 10,5.6.

Od prvního shromáždění 11. srpna 1840 až do 22. října 1844 jsou dějiny prvního a druhého anděla poznamenány Kristovou rukou. Dne 22. října 1844 sestoupil třetí anděl a malé milleritské stádce bylo rozptýleno velkým zklamáním. V onen den Kristus pozvedl svou ruku k nebi a přísahal, že času již více nebude.

Druhé shromáždění v dějinách od roku 1844 do roku 1863 začalo tím, že Kristus pozvedl svou ruku, přičemž ve své ruce zároveň držel poselství určené k snědení. Poté v roce 1849 vztáhl svou ruku podruhé, aby shromáždil svůj rozptýlený lid. Tento lid byl shromážděn při poselství Půlnočního volání a rozptýlen, když se předpověděná událost neuskutečnila. Na táborovém shromáždění v Exeteru Kristus shromáždil své stádo a sjednotil je na základě poselství, stejně jako to učinil během deseti dnů, které předcházely Letnicím. Filadelfští milerité opustili táborové shromáždění v Exeteru a zopakovali Letnice. V roce 1856 byl Kristus mimo hnutí, které přešlo do Laodiceje, neboť Kristus stojí vně srdce laodicejského věřícího a tluče, hledaje vstup.

Aj, stojím přede dveřmi a tluču; uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Zjevení 3,20.

V roce 1856 Kristova ruka klepala na laodicejské milleritské hnutí, avšak bez výsledku. V roce 1849, o sedm let dříve, začal podruhé shromažďovat svůj lid, ale pochybnosti a nejistota zastavily filadelfské hnutí.

„Kdyby adventisté po velikém zklamání v roce 1844 pevně podrželi svou víru a jednotně pokračovali v otevírající se Boží prozřetelnosti, přijali poselství třetího anděla a v moci Ducha svatého je hlásali světu, byli by spatřili Boží spásu, Pán by byl mocně působil spolu s jejich úsilím, dílo by bylo dokončeno a Kristus by již byl přišel, aby přijal svůj lid k jeho odměně. Avšak v období pochybností a nejistoty, které následovalo po zklamání, mnozí z adventních věřících se vzdali své víry.... Tak bylo dílo zdrženo a svět byl ponechán v temnotě. Kdyby se celé adventistické tělo sjednotilo na Božích příkázáních a víře Ježíšově, jak nesmírně odlišné by byly naše dějiny!“ Evangelism, 695.

Dne 11. září 2001 Kristus shromáždil svůj lid posledních dnů, který byl poté dne 18. července 2020 rozptýlen. Dne 11. září 2001 ti, kteří byli shromážděni, vzali skrytou knihu z Kristovy ruky a snědli ji. Dne 18. července 2020 odmítli příkaz znázorněný Jeho pozdviženou rukou, který určoval, že „čas již nebude“.

Filadelfští millerité neprojevili ve svém mylném předpovězení roku 1843 žádnou vzpouru, neboť jednali podle všeho světla, které jim Pán zjevil; avšak dne 18. července 2020 se laodikejští z hnutí třetího anděla vzbouřili proti světlu spojenému s Jeho rukou. Po roce 1844 filadelfské hnutí prvního anděla „v období pochybností a nejistoty“ „vydalo svou víru“ a stalo se laodikejským.

Rok 1856 představuje onen bod přechodu, jenž je předobrazem bodu přechodu pro Boží lid posledních dnů.

Někdy v průběhu sedmi let mezi roky 1849 a 1856 filadelfské milleritské hnutí vzdorovalo ruce Páně, která se vztahovala, aby podruhé shromáždila Jeho lid; a zaslíbení znělo, že tehdy učiní více, než učinil v minulosti.

„23. září mi Pán ukázal, že vztáhl svou ruku podruhé, aby získal ostatek svého lidu, a že v tomto čase shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael zbit a rozsápán; nyní však v době shromažďování Bůh svůj lid uzdraví a obváže jeho rány. V době rozptýlení mělo úsilí vynakládané na šíření pravdy jen nepatrný účinek, vykonalo jen málo nebo vůbec nic; avšak v době shromažďování, kdy Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude úsilí o šíření pravdy mít zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že je ostudou, když se kdokoli odvolává na dobu rozptýlení jako na příklad, který by nás měl nyní v době shromažďování řídit; neboť jestliže Bůh pro nás nyní neučiní víc, než učinil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je stejně nezbytné, aby pravda byla zveřejňována v časopise, jako aby byla kázána.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Je zřejmé, že se Pán pokusil posunout své dílo kupředu v jednotě, avšak tato jednota se zjevně rozpadla a „v období pochybností a nejistoty, které následovalo po zklamání, mnozí z adventních věřících se vzdali své víry.“ The Present Truth (později Review and Herald) začal vycházet roku 1849 a do roku 1851 byl k dispozici graf z roku 1850, avšak do roku 1856 zůstalo poselství o „sedmi časech“ z Leviticus 26 nedokončeno. Poselství, které bylo odpečetěno 22. října 1844, nastalo tehdy, když se završila časová prorocství o dvou tisících třech stech letech a o dvou tisících pěti stech dvaceti letech.

Sobotní pravda byla naukou, která v oné době zářila nad ostatními naukami, a po dvanáct let probíhal proces zkoušky, až v roce 1856 přišla poslední zkouška. Tato zkouška se týkala sobotního odpočinku pro zemi a označila konec zkušebního procesu, který začal sobotním odpočinkem pro lidi. Zkušební období neslo pečeť Alfy a Omegy. Rok 1856 také představoval rozmnožení poznání ohledně první základní pravdy objevené Millerem, takže i na této úrovni nesl pečeť Alfy a Omegy. Sobotní pravda jako znamení Bohem posvěceného lidu byla znázorněna jako troubení sedmého polnice, kdy se naplňuje tajemství Krista v věřícím, naděje slávy. „Sedm časů“ bylo znázorněno jubilejní polnicí, na niž se mělo troubit v Den smíření.

Sedm let od roku 1856 do roku 1863 představovalo pro učedníky oněch deset dnů v Jeruzalémě a pro filadelfské millerity šest dnů táborního shromáždění v Exeteru; avšak, žel, toto období se stalo znázorněním těch, kdo odmítají následovat Pána, když je vede obdobím přechodu. Dějiny prvního a druhého anděla, které tvoří historické období sedmi hromů, ukazují, jak Pán vztahuje svou ruku, aby podruhé shromáždil svůj lid od 19. dubna 1844, a znázorňují poslušnou odpověď, když moudří následovali Krista do Nejsvětější svatyně.

Dějiny prvního Kádeše, což jsou dějiny třetího anděla od roku 1844 až do roku 1863, ztotožňují Pána, jak znovu vztahuje svou ruku, aby podruhé shromáždil svůj lid; avšak v těchto dějinách se projevuje vzpoura. Nyní, potřetí, od července 2023, Pán opět vztahuje svou ruku, aby podruhé shromáždil svůj lid, a oni naplní druhý Kádeš jako poslušní Filadelfští, neboť podpis pravdy ztotožňuje tyto tři časy tak, že počátek i konec představují poslušné Filadelfské, zatímco prostřední příklad představuje neposlušné Laodicejské.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Budou církve dbát laodicejského poselství? Budou činit pokání, anebo navzdory tomu, že světu je hlášáno nejslavnostnější poselství pravdy — poselství třetího anděla — budou dále setrvávat v hříchu? Toto je poslední poselství milosti, poslední varování padlému světu. Stane-li se Boží církev vlažnou, netěší se již Boží přízní o nic více než církve, které jsou představeny jako padlé a jako příbytek démonů, peleš každého nečistého ducha a klec každého nečistého a nenáviděného ptáka. Ti, kteří měli příležitost slyšet a přijmout pravdu a kteří se připojili k Církvi adventistů sedmého dne, nazývajíce se Božím lidem zachovávacím přikázání, a přece nemají o nic více životní síly a posvěcení Bohu než církve jen podle jména, obdrží Boží rány právě tak jistě jako církve, které se stavějí proti Božímu zákonu. Pouze ti, kdo jsou posvěceni skrze pravdu, budou tvořit královskou rodinu v nebeských příbytcích, které Kristus odešel připravit těm, kdo Ho milují a zachovávají Jeho přikázání.“

„Kdo praví: Znáám Ho, a Jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy“ [1 Janův 2,4]. To zahrnuje všechny, kdo tvrdí, že mají poznání Boha a zachovávají Jeho přikázání, avšak neprojevují to dobrými skutky. Obdrží podle svých skutků. „Každý, kdo v Ném zůstává, nehřeší; každý, kdo hřeší, Ho neviděl ani nepoznal“ [1 Janův 3,6]. To je určeno všem členům církve, včetně členů církví adventistů sedmého dne. „Dítka, ať vás nikdo nesvádí: kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, jako je On spravedlivý. Kdo činí hřích, je z ďábla; neboť ďábel od počátku hřeší. K tomu se Syn Boží zjevil, aby zmařil skutky ďáblů. Každý, kdo se narodil z Boha, nečiní hřích, neboť Jeho símě v něm zůstává; a nemůže hřešit, protože se narodil z

Boha. Podle toho jsou zjevné děti Boží a děti ďáblovy: každý, kdo nečiní spravedlnost, není z Boha, ani ten, kdo nemiluje svého bratra“ [1 Janův 3,7–10].

„Všichni, kdo o sobě tvrdí, že jsou adventisty zachovávajícími sobotu, a přitom dále žijí v hříchu, jsou v Božích očích lháři. Jejich hříšné jednání maří Boží dílo. Vedou druhé do hříchu. Ke každému členu našich sborů přichází od Boha slovo: ‚A čiňte přímé stezky pro své nohy, aby to, co je chromé, nebylo vyvráceno z cesty, ale spíše uzdraveno. Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo nespátří Pána; bedlivě dbejte, aby někdo nepřišel zkrátka o Boží milost; aby nevypučel nějaký kořen hořkosti a nepůsobil zmatek, a mnozí jím nebyli poskvrněni; aby mezi vámi nebyl žádný smilník ani bezbožník jako Ezau, který za jediný pokrm prodal své prvorozenství. Neboť víte, že potom, když chtěl zdědit požehnání, byl zavržen; neboť nenalezl místo k pokání, ačkoli je usilovně hledal se slzami‘ [Židům 12,13–17].“

„To platí o mnohých, kteří tvrdí, že věří pravdě. Namísto aby se vzdali svých žádostivých praktik, pokračují na nesprávné cestě výchovy pod satanovým svůdným sofismatem. Hřích není rozpoznáván jako hříšný. Jejich svědomí je přímo poskvrněno, jejich srdce jsou zkažena, ba i jejich myšlenky jsou ustavičně porušeny. Satan je používá jako návnady, aby vábil duše k nečistým praktikám, které poskvňují celou bytost. ‚Kdo pohrdl Mojžíšovým zákonem [jenž byl zákonem Božím], umírá bez milosrdenství na svědectví dvou nebo tří svědků. Čím těžšího trestu, domníváte se, bude hoden ten, kdo pošlapal Syna Božího a krev smlouvy, kterou byl posvěcen, měl za nečistou věc a urážel Ducha milosti? Neboť známe Toho, který řekl: Mně náleží pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán bude soudit svůj lid. Je hrozné upadnout do rukou živého Boha‘ [Židům 10:28–31].“ Manuscript Releases, svazek 19, 176, 177.